

Začeti je treba. O nekem dečku, Šimenčku, sem nedavno čital, da je zelo nerad zgodaj vstajal. Sicer je sam izprevidel, da veliko zamudi s svojim dolgim spanjem; tudi je že večkrat sklenil odpraviti to napako, pa kar ni se mu hotelo posrečiti, ker ni imel dovolj junaškega poguma. Nekoč pa, bilo je lepega poletnega jutra ob petih, si misli: „Enkrat moram vendar začeti!“ Urno skoči iz postelje, se napravi in začne učiti in ves dan so bili ž njim zadovoljni starši in učitelji. Tako je potlej storil vsak dan in se je polagoma tako navadil zgodnjega vstajanja, da ni čutil nobene težave; še neljubo bi mu bilo, ko bi bil moral dalje ležati.

Pasja reč — to!

Mari ste videli Mlinarjevega Pepčka? Ej, kako čemerno je hodil velikonočno nedeljo po vasi? In veste, zakaj? Rad vam povem!

Ves Veliki teden se je že veselil lepo pisanih piruhov, ki so mu jih mama obljubili, ako bo priden. Kdo bi se jih ne veselil? In pri Mlinarjevih so imeli navadno najlepše v vasi. Vsak je bil drugače pisan; na enem so bile naslikane putke, na drugem hiša, na tretjem drevesa, na četrtem letna številka i t. d. Kako bi se bil Pepček postavil z njimi med tovariši! Tako pa — — —

Bila je Velika sobota, in mama so imeli veliko opravila v sobi in kuhinji. Saj veste, kako je, če se bližajo prazniki. Treba je, da je vse snažno, pospravljeno, pomito. In Mlinarjeva mama so ljubili snažnost, zato niso imeli ta teden nikdar praznih rok. In pa še opravek v kuhinji in pred pečjo.

Pepček se je vrtil po dvorišču z domačim psom. Upregel ga je v štirikolesni voziček in ga učil voziti, kakor je videl sosedovega Mihca. No, Varuh je bil brihtne glave, si je kmalu zapomnil, kaj se pravi: hi! in tihòt!

To je Pepčku ugajalo, da je kmalu pozabil na vse, še celo na piruhe.

„Pepček!“

Mama so se oglasili v kuhinji. Pepček je sicer nerad pustil igrače, ali ubogal je vendarle, da bi se ne zameril mami, i lejte, ta teden . . .

„Pojdi k Marinovim in prinesi soli, precej!“

Seveda je bil Pepček voljan kot testo, ali nekaj ga je le motilo. Kaj, ko bi se medtem Varuh odtrgal od vozička ali pa ga še celo polomil? Toda, takoj mu je prišla misel: Saj gre Varuh lahko z mano. In Pepček je stekel na dvorišče, prijel za vajeti in — hajdi k Marinovim po soli.

Pri Marinovih so ravno barvali piruhe, ko je prišel Pepček. Varuha je privezal h kostanju pred hišo.

„No kaj si pa prišel, Pepček?“ so ga vprašali prijazna Marinova mati in so postavili piruhe v stran.

„Po soli! . . . Ej kako imate lepe piruhe!“

„Kajne? Ali jih pri vas še niste barvali?“ so vprašali in so tehtali sol ter jo zavili v papirnat zavoj.

„Popoldne jih bomo! Pa bodo ravno tako lepi kot vaši“, se odreže Pepček in se nasmehlja od veselja.

„No, jih boš kaj prinesel pokazat?“

Pepček je dobil soli in je odšel, obljubljač, da ji prinese pokazat piruhe. Varuh je nestrpno čakal ob kostanju in se je izkušal odtrgati. Pepček je položil sol na voziček, pa odvezal Varuha. Hi!

Izvrstno sta vozila. Varuh je bil že čisto vaje vozička, le včasih je stopal nekoliko prehitro, da ga je Pepček komaj dohajal. Sicer je pa vozil prav imenitno.

Ej, Pepček se je kar zaveroval v svojega konjiča in ni trenil z očmi. Le varuha je opazoval, da mu ne zavozi kam vstran.

In srečno je privozil do doma. Mama so ga čakali na pragu. Potrebovali so soli.

„Kje imaš?“

Pepček se ozre na voziček, — — ojoj! Papirnati zavoj se je odvil in več kot polovico soli se je streslo po tleh. Pepčku je šinila kri v glavo, a takoj je prebledel. V hipu je pozabil na vse igrače, na Varuha, na piruhe in je le razmišljal, kaj bo.

Da bi prosil mamo odpuščanja, mu ni prišlo na um. Le šiba izza omare mu je zamigljala pred očmi, in težko mu je bilo pri srcu, da je zajokal.

„Oh, mama!“

Mama so pobrali sol, kolikor je je še ostalo. No, za prvo potrebo je že še bilo . . . Pa so odvezali Varuha, spravili voziček in se ozrli na Pepčka. Zasmilil se jim je. Ves je bil potr. Ali brez kazni vendarle ni smelo biti! Par piruhov so mu pritrkali. Sicer pet — letos pa le tri. In tudi voziček je romal v shrambo. No, Varuhu je bilo čisto prav, Pepčku pa manj.

Tri piruhe — je že nekaj; a vendar je hodil Pepček velikonočno nedeljo tako čemerno po vasi, ter se ogibal tovarišev. Mari so kaj izvedeli?

Tudi Marinovih ni obiskal, kar se je posebno materi čudno zdelo. Namenili so mu namreč štiri najlepše piruhe . . . In ga ni bilo. —

Pasja reč — to!

Semjonov.

Prvi in zadnji dve.

Osemnajst kozic in kozličkov imeti vso zimo na oskrbi, ni mala reč. — To je dobro izkusil tudi Vrbinčev France. Jeseni je iztopil iz šole in je takoj prevzel od starejšega brata vse koze v oskrbo. Gonil jih je vsakdan v reber, pa naj je bilo lepo ali grdo. Sicer se ne more reči, da bi bil France nerad opravljal ta posel. Imel je sam dva kozlička, za katera je še posebno skrbel. Tudi njegov starejši brat, Juri, ni imel več kakor dve rogački. Pred nekaj tednov jih je imel še pet, ki si jih je bil polagoma priredil. A tri je prodal, da si je kupil obleke in obuvala, ker se je bil zmenil s Hrvatjarji, da jim pojde za „fantka.“

Iz naših vasi gre namreč vsako leto več krepkih fantov in mož črez zimo dol na Hrvaško in v Slavonijo. V tamošnjih šumah podirajo hraste in tešejo doge.